

The Speech Delivered by Professor Dr. Kasem Suwanagul at the Press Conference Called by Deputy Prime Minister Pichai Ratakul to Introduce the National Distinguished Citizen of 1998

KASEM SUWANAGUL*

I feel greatly honored for being nominated to receive the National Distinguished Citizen Award for the Year 1998. To have an audience with His Majesty the King who will graciously confer the award is the highest honor that can be bestowed on a man.

The committee has probably considered that I have devoted myself to the development of national education throughout my life, either as lecturer, President of Chulalongkorn University, Chairman of the Chulalongkorn University Council or Minister of University Affairs and Deputy Prime Minister. However, in whichever position to which we are assigned, doing our job to the best of our ability is of great importance; honor, fame, or any prize, is secondary to our determination to work efficiently and to do the job for its own sake. The opportunity to do our job for the public should be regarded as a success in itself. We should be our own master and decide what and how to perform our duties. Any prize or praise is not necessarily the index of success.

I wish to offer the following advice to the new generation of Thai Society : Be determined to

work for the public without preoccupying yourself with the thought of what material gain you would have in return. Work honestly, transparently and straightforwardly without favoritism. Don't use anything that belongs to the public to pay for your personal gratitude. Always keep your personal and working life separately. Learn from good examples and make friends with good people. Don't judge others by their material wealth. Be aware of what you are doing without having to wait for anyone else to tell you what to do and when to do it or to set conditions for you. As a working principle, use your good judgement instead of steadfastly adhering to rules and regulations even at the cost of the damage or the delay which may result from it. This is truly the problem of our civil service which still keeps a lot of those outmoded rules and regulations that require a great number of steps to be taken before implementation can be made. Most of our administrators lack good working principles. They don't have any clear idea of what they are doing but give too much emphasis on rules and regulations as though they are not the means to an end but ends

Key word : Ethics, Profession, Education

SUWANAGUL K
J Med Assoc Thai 2000; 83: 1433-1435

---

* Chairman of the University Council, Chulalongkorn University, Bangkok 10330, Thailand.

in themselves. As a result, there is little creativity and new ideas in our government services. This is compounded by the Thai habit of hating to change for fear of the uncertainty or confusion which may result as a consequence. Reform is always fiercely resisted by the public servants who can happily tolerate stagnation.

For a number of years, I have trying to liberate our universities from the government bureaucratic systems under which universities are tightly controlled. Under the new system, while remaining as government organizations, the universities would be granted more autonomy in both personnel and financial management. As a result, university staff will have to sacrifice their civil service status and

come under the new university personnel system. Without the reform, I strongly believe that Thai universities will continue to lag far behind. So far this move has been persistently resisted by some faculty members for fear of losing their unlimited security which they enjoy under the present system. However stiff the resistance may be, I will force constantly onwards to promote the change. I am doing this for the sake of our future generations.

In closing, I would like to urge all to work hard for our country. Don't wait until all demand are met. There is no time for further delay. If you don't do it now it will be too late for yourself, your organization, your society and, above all, your country.

(Received for publication on August 29, 2000)

วาทะประทับใจของ ศ. ดร. เกษม สุวรรณกุล ในงานแถลงข่าวบุคคลดีเด่นของชาติ ปี ๒๕๔๑

ศ. ดร. เกษม สุวรรณกุล*

ผมรู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่งที่คณะกรรมการฯ ได้คัดเลือกให้เป็นผู้หนึ่งที่ได้รับรางวัลบุคคลดีเด่นของชาติ สาขา การศึกษา การได้รับยกย่องนี้ นับว่าเป็นเกียรติอันสูงสุดที่บุคคลควรยินดี และการได้มีโอกาสเข้ารับพระราชทานรางวัลจาก พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ยิ่งถือว่าเป็นเกียรติสูงสุดที่บุคคลพึงมีได้

การได้รับรางวัลครั้งนี้เนื่องมาจากการที่คณะกรรมการฯ พิจารณาเห็นว่าตลอดชีวิตของผมได้อุทิศตนให้กับ การศึกษาของชาติมาตลอดในหน้าที่ต่างๆ ตั้งแต่อาจารย์ อธิการบดี นายกสมาคมมหาวิทยาลัย รัฐมนตรีว่าการทบวงมหาวิทยาลัย และรองนายกรัฐมนตรี อย่างไรก็ตาม ไม่ว่าจะอยู่ในตำแหน่งใด ผมคิดว่าคนเราควรทำงานเพื่องาน คือทำเต็มที่ พยายามเต็มที่ โดยไม่หวังผลตอบแทนใดๆ ไม่ว่าจะเป็นเกียรติยศชื่อเสียง อำนาจวาสนา หรือรางวัลอะไรก็ตาม การได้ทำงานเต็มกำลังความสามารถเพื่อส่วนรวมก็ถือเป็นความสำเร็จอยู่แล้ว ไม่ว่าผลที่ตนจะพึงได้ตามมาจะเป็นอย่างไรจะเน้นการได้รางวัลไม่ว่ารางวัล เชิดชูเกียรติใดๆ ก็ไม่ได้เป็นตัวชี้ถึงความสำเร็จ จะได้หรือไม่ได้รางวัล จะมีใครสรรเสริญหรือไม่อย่างไร ก็ไม่ควรทำให้เรา เปลี่ยนแปลง ตัวเราเองเป็นผู้กำหนดว่าควรทำอะไร ควรทำมากน้อยแค่ไหนอย่างไร

ผมอยากฝากให้คนในสังคมไทย โดยเฉพาะคนรุ่นใหม่ ให้มุ่งทำงานเพื่อส่วนรวมโดยไม่หวังสิ่งตอบแทน ทำงาน ด้วยความซื่อสัตย์สุจริตและตรงไปตรงมา ไม่เห็นแก่ตัว โยน ไม่ยึดติดกับตำแหน่งหน้าที่ ไม่แสวงหาอำนาจ ไม่เห็นแก่ พรรคพวกเพื่อนฝูง ไม่เอาประโยชน์ของส่วนรวมไปตอบแทนบุญคุณใครเป็นส่วนตัว ให้รู้จักแยกแยะระหว่างเรื่องงานกับเรื่อง ส่วนตัว ให้รู้จักดูตัวอย่างที่ดี เลือกคบคนดีๆ ไม่ตัดสินคนด้วยวัตถุ สิ่งที่เราทำนี้ใครจะเห็นหรือไม่ก็ตาม แต่เรารู้ดีว่าเรากำลัง ทำอะไร ไม่ต้องให้ใครมาบอก ไม่ต้องให้ใครมากำหนดเงื่อนไขต่างๆ แล้วสังคมไทยจะดีขึ้น

หลักในการทำงาน ให้รู้จักใช้วิจารณ์ญาติที่ดี ไม่ใช่ทำงานด้วยกฎด้วยระเบียบข้อบังคับจนเกิดความเสียหาย หรือเกิดความไม่ก้าวหน้าเท่าที่ควร นี่เป็นปัญหาใหญ่ของการทำงาน โดยเฉพาะข้าราชการ การยึดระเบียบข้อบังคับที่ล้าสมัย และมีขั้นตอนมากมายเป็นอุปสรรคในการพัฒนาประเทศ คนที่เป็นผู้บริหารมักขาดหลักการที่ดีของตนเอง ไม่มีความคิดที่ชัดเจนของตัวเอง มุ่งแต่จะทำทุกอย่างให้ถูกระเบียบเพราะกลัวผิด จึงไม่สามารถคิดงาน สร้างสรรค์งานใหม่ๆ ให้ทันสมัยทันเหตุการณ์ได้ ประกอบกับนิสัยคนไทยที่กลัวการเปลี่ยนแปลง เคยอยู่อย่างไร เคยทำอย่างไรก็จะทำอย่างนั้นต่อไปเพราะการเปลี่ยนแปลงมักเกิดความวุ่นวายในระยะแรก จึงดูเหมือนว่าการเปลี่ยนแปลงใดๆ ก็ตามจะทำให้สถานการณ์เลวร้ายลง โดยทั่วไปคนไทยมักไม่อดทนกับการเปลี่ยนแปลง มักภูมิใจกับการอนุรักษ์ทุกสิ่งทุกอย่างที่เคยทำกันมา โดยไม่เลือกว่าอะไรควรอนุรักษ์ อะไรควรเปลี่ยนแปลง อะไรควรปรับปรุง

สิ่งที่ผมต่อสู้มาตลอดให้กับการศึกษาไทย คือ นำมหาวิทยาลัยออกจากระบบราชการเป็นมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐบาล ในที่สุดจะสำเร็จหรือไม่ก็ตามผมก็จะทำเต็มที่ มันเป็นการเปลี่ยนแปลงครั้งยิ่งใหญ่ และจะไม่ราบรื่นนักในระยะแรก แต่มันจำเป็นถ้าไม่ปรับระบบ การอุดมศึกษาไทยจะไปไม่รอด อุปสรรคสำคัญมาจากคนในหน่วยงานเอง ทั้งๆ ที่บุคลากรในมหาวิทยาลัยมีการศึกษาสูง น่าจะเข้าใจง่าย แต่ปรากฏว่าคนจำนวนหนึ่งไม่สามารถแยกแยะระหว่างผลประโยชน์ส่วนรวมกับผลประโยชน์ส่วนตัวได้ กลัวสิทธิที่เคยได้รับบางส่วนจะหายไป ความมั่งคั่งในหน้าที่การงานจะน้อยลง กลัวการประเมินผล กลัวการทำงานหนัก กลัวการพัฒนา แต่ก็ยังโชคดีที่บุคลากรส่วนใหญ่เข้าใจและเห็นด้วยกับการปรับระบบเพราะจะเป็นผลประโยชน์ที่เกิดกับส่วนรวม เป็นผลประโยชน์ที่จะเกิดกับลูกหลานไทยทุกคน เมื่อคนดีมีคุณภาพ ประเทศชาติก็ติดตามไปด้วย ผมขอเน้นว่าการศึกษาที่ดีเป็นหัวใจในการพัฒนาประเทศ

ท้ายนี้ผมขอฝากว่า ไม่ว่าเราจะอยู่ตรงไหน ไม่ว่าเราจะเป็นส่วนใดของสังคม ถ้าเราตั้งใจทำงานเต็มที่ก็จะเป็นประโยชน์กับประเทศชาติทั้งสิ้น การทำดีต้องเริ่มเดี๋ยวนี้ ต้องเริ่มทันที ไม่ต้องรอเวลา ไม่ต้องรอฤกษ์ ไม่ต้องหวังให้มีเงื่อนไขตามที่ต้องการก่อนแล้วจึงเริ่ม เพราะมันสายเกินไป สายไปสำหรับตัวเอง สายไปสำหรับหน่วยงาน สายไปสำหรับสังคมและประเทศชาติ

คำสำคัญ : จริยธรรม, การทำงาน, การศึกษา

ศ. ดร. เกษม สุวรรณกุล

จดหมายเหตุทางแพทย์ ๙ 2543; 83: 1433-1435

* นายกสภา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ ๙ 10330